



Arrest

nr. 258 841 van 29 juli 2021
in de zaken RvV X en X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

en

ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (RvV X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht in de zaak RvV X van 16 april 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 17 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaten A. HAEGEMAN en M. KALIN, die *loco* respectievelijk advocaten D. GEENS en R. AKTEPE verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag van een verblijfskaart van een burger van de Unie, die verzoekster op 17 november 2020 had ingediend met het oog op de gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ze luidt als volgt:

"(...)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.11.2020 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

*Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan, in de hoedanigheid van echtgenote van de heer B.A. (RR: *) met de Belgische nationaliteit.*

Betrokkene vroeg op 13.02.2020 reeds gezinshereniging aan, die werd geweigerd met een bijlage 20 op 10.07.2020 door de RvV bij arrest nr. 243.523 van 30.10.2020 (betekend op 3.11.2020). Een nieuwe beslissing wordt genomen betreffende het arrest van 30.10.2020 en de nieuwe aanvraag met bijlage 19ter d.d. 17.11.2020.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Ter staving van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd:

- *Attest van de federale pensioendienst d.d. 04.12.2020: Betrokkene ontvangt een pensioen dat integraal uit IGO bestaat.*
- *Een overzicht maandelijks huur van Woonhaven Antwerpen d.d. 25.09.2019: totale huurprijs per maand van de sociale woning bedraagt € 316/maand vanaf 01.11.2019 (voorschot huurlasten en verwarming inbegrepen)-» geïndexeerd naar € 390/maand (uit stortingsbewijzen + verklaring*
- *Huurovereenkomst van de sociale woning bij Woonhaven Antwerpen
Handgeschreven verklaring met kosten en inkomsten opgesomd*

- *Inschrijvingsbewijs hulpkas voor ziekte- en invaliditeitsverzekering op naam van betrokkene d.d. 05.01.2021: betrokkene is ingeschreven als persoon ten laste van referentiepersoon, die begunstigde is van een verhoogde tegemoetkoming*

Bpost bank uittreksels:

- *Bewijs storting zorgbudget van de Vlaamse Zorgkas d.d. 21.10.2020: € 130/maand*
- *bewijs storting € 192 door IQRA VZW d.d. 12.11.2020 (vermoedelijk vrijwilligersvergoeding betrokkene)*
- *storting pensioen op 23.10.2020: € 819,61*

Reeds bij vorige aanvraag werden voorgelegd:

- *Toekenning zorgbudget voor zwaarbehoevenden aan referentiepersoon - mantel en thuiszorg: € 130/maand*
- *Twee stortingen van € 500 via BeoBank op naam van I. B. d.d. 26.03.2020 en 26.02.2020*
- *Attest leefloon OCMW Antwerpen d.d. 20.04.2020 waarin verklaard wordt dat de referentiepersoon sinds 01.01.2019 tot 01.03.2020 een leefloon geniet. Bijgevoegd twee stortingen op de bankuittreksels van Bpost bank voor feb en mrt. 2020; De uitkering van het leefloon is afgelopen sinds mrt. 2020, bovendien kan er geen rekening kan gehouden worden met middelen verkregen uit het leefloon Deze voorgelegde stukken i.v.m. het leefloon zijn dus gedateerd en niet relevant.*
- *Eigen verklaring met bewijs vaste en variabele kosten.*

Op basis van de voorgelegde documenten kan er opnieuw niet toe worden besloten dat de referentiepersoon over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen beschikt.

Gebaseerd op de voorgelegde documenten i.v.m. referentiepersoon zijn pensioen, bestaat dit integraal uit inkomensgarantie voor ouderen. Er dient te worden opgemerkt dat IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en die geen rechten hebben opgebouwd om rustpensioen of overlevingspensioen te ontvangen. Vandaar dat IGO niet in aanmerking kan worden genomen gezien het valt onder de middelen verkregen uit de financiële maatschappelijke dienstverlening. Deze zienswijze wordt bevestigd o.a. in het arrest nr. 249.263 en arrest nr. 249.264 van 16 december 2020 van de Raad van State, alsook in het arrest nr. 249.459 van 16 januari 2021 van de RvS.

Wat de twee stortingen door I. B. betreft, deze bestaansmiddelen kunnen niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Tweemaal een som geld ontvangen kan niet beschouwd worden als een stabiele en regelmatige bron van inkomsten.

Wat betreft de inkomsten van betrokkene zelf, ook deze kunnen niet in aanmerking worden genomen. Het Grondwettelijk hof heeft in arrest n° 149/2019 van 24 oktober 2019 definitief beslist dat de bestaansmiddelen in het kader van een gezinshereniging t.o.v. een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer zijn eigen, persoonlijke bestaansmiddelen moeten zijn. Bij het toepassen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, wordt dusdanig enkel rekening gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zelf, en niet van betrokkene of andere familieleden.

Afsluitend wordt vastgesteld dat het toegekende zorgbudget van € 130/maand de enige bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn die in aanmerking genomen kunnen worden genomen bij het beoordelen van de toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen. Hij beschikt dus duidelijk niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

In het geval de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden gemaakt. Uit de voorgelegde documenten is alvast duidelijk dat met het zorgbudget van € 130 de huishuur van € 390 nog niet voor de helft kan gedekt worden. Daarbij komen nog allerhande andere vaste en variabele kosten. Het is dus zeer duidelijk dat referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen volgens de wettelijke bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 120% van het leefloon is echt wel het

gemiddelde dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene te geven om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen. Gezien de aard van het pensioen van de referentiepersoon niet meer zal veranderen, zullen zijn bestaansmiddelen bij geen enkele nieuwe aanvraag in rekening kunnen worden gebracht volgens artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/68-2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

*“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.
[...].”*

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekster twee verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing, met name het verzoekschrift gekend onder rolnummer RvV X, ingediend op 9 april 2021, en het verzoekschrift gekend onder rolnummer RvV X, ingediend op 12 april 2021. Deze verzoekschriften worden gevoegd in toepassing van voormelde bepaling, waaruit ook volgt dat verzoekster wordt geacht afstand te doen van het eerst ingediende verzoekschrift, nu ter terechtzitting de twee raadslieden die haar vertegenwoordigen zich niet verzetten tegen wat in de wet is voorzien.

2.3. De afstand van het beroep, gekend onder het rolnummer RvV X, wordt vastgesteld.

3. Onderzoek van het beroep, gekend onder het rolnummer RvV X

3.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 42, §1 *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd:
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de echtgenote van dhr. B. A., van Belgische nationaliteit.

Op 13.02.2020 vroeg zij de gezinshereniging aan met haar echtgenoot op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd geweigerd, waarna verzoekster in beroep ging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de bestreden beslissing diende te worden vernietigd.

Ondanks het tussengekomen arrest, nam verwerende partij evenwel opnieuw een weigeringsbeslissing dd. 09.03.2021. Dit betreft de thans bestreden beslissing.

Verwerende partij is daarbij van oordeel dat de referentiepersoon niet over toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen beschikt en daarmee dus niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter Vreemdelingenwet.

*Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan.
Artikel 40ter Vreemdelingenwet luidt als volgt:*

“ [...]

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. [...]”

Artikel 42, §1 Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. [...]”

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij de motiveringsverplichting, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel opnieuw heeft geschonden. Dit laatste houdt immers in dat verwerende partij de beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu niet gebeurd...

Het klopt dat de referentiepersoon zelf een pensioen ontvangt dat uit een IGO (inkomensgarantie voor ouderen) bestaat. Dit pensioen bedraagt 819,61 euro per maand.

Verwerende partij houdt geen rekening met deze inkomsten omdat het valt onder 'financiële maatschappelijke dienstverlening' en verwijst hiervoor naar rechtspraak van de Raad van State dd. 16.12.2020 en 16.01.2021.

In latere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zélf wordt er evenwel geoordeeld dat deze vorm van inkomsten wél in rekening dient te worden gebracht, omdat het duidelijk niet de bedoeling was van de Belgische wetgever om dit uit te sluiten (RvV 18 februari 2021, arrest nr. 249 271 - stuk 4):

« Les travaux parlementaires montrent qu'en insérant la condition de moyens de subsistance par la loi du 8 juillet 2011, le Législateur a entendu faire une exception pour les personnes handicapées et les personnes âgées, pour des raisons humanitaires. En particulier, l'auteur principal s'est prononcé à plusieurs reprises sur la condition de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers de la part de la personne de référence (belge). Il a ainsi déclaré que « L'étranger apporte également la preuve qu'il dispose de moyens de subsistance stables, suffisants et réguliers, pour ne pas tomber à charge du CPAS. Les moyens de subsistance sont fixés à 120 % du revenu d'intégration tel que prévu par la loi du 26 mai 2002 concernant le droit à l'intégration sociale. Par souci d'humanité, la proposition de loi ne prend pas en considération les pensionnés et les handicapés » (ibidem, n° 53-443/018, p. 8-9). Il a également déclaré qu'« Ainsi, le revenu d'intégration et les allocations familiales ne sont pas pris en compte pour le calcul global du revenu, contrairement, par exemple, aux autres sources de rentrées, telles la garantie de revenus pour personnes âgées et les allocations aux personnes handicapées. Autrement dit, ce que la loi n'exclut pas de manière explicite, est accepté, car les plus vulnérables méritent une protection accrue » (ibidem, n° 53-443/018, 189).

Enfin, lors de la session plénière de la Chambre des Représentants, au cours de laquelle le texte adopté par la Commission a été discuté, l'auteur principal des amendements n° 162 et 169 précités a exposé ce que suit, en ce qui concerne la condition de moyens de subsistance suffisants : «Uiteraard maken wij uitzonderingen voor kwetsbare groepen. Voor bejaarden bijvoorbeeld, komt niet alleen het pensioen in aanmerking maar ook de inkomensgarantie voor ouderen. Wij maken ook uitzonderingen voor gehandicapten. Bijstand voor gehandicapten komt wel in aanmerking. » [...]

En conséquence, malgré le fait que le texte néerlandais utilise les mots « met name », il semble donc que le Législateur n'avait pas l'intention d'exclure toute forme d'aide complémentaire pour déterminer si le regroupant dispose de moyens de subsistance suffisants. En particulier, il ressort des travaux parlementaires que le Législateur n'a pas voulu inclure les allocations pour handicapés et la garantie de revenu pour les personnes âgées dans le concept de « régimes d'assistance complémentaires ».

[...]

Ainsi, le Législateur n'utilise plus l'expression «régimes d'aide complémentaire, à savoir [« met name », en néerlandais] ».

[...]

A ce titre, il ne peut être clairement déduit de la liste contenue dans l'article 40ter, §2, alinéa 2, 1° de la Loi, tel qu'applicable lors de l'adoption de la décision attaquée, que le Législateur a voulu ou non

exclure la GRAPA des moyens de subsistance pouvant être pris en compte dans le chef du regroupant [...].

Il est donc nécessaire d'examiner à nouveau l'objectif du Législateur.

[...]

Le Législateur a ainsi indiqué qu'il souhaitait pas modifier l'objectif poursuivi par la loi précédente. L'objectif de la loi n'ayant donc pas changé, il faut en déduire qu'en principe, tous les revenus dont dispose le regroupant peuvent être pris en compte comme moyens de subsistance, à l'exception des revenus dont le Législateur stipule expressément qu'ils ne peuvent être pris en compte.

Par conséquent, les moyes tirés de la GRAP A et des allocations pour personnes handicapée doivent être pris en compte. L'énumération faite à l'article 40ter, §2, alinéa 2, 1° de la Loi des moyens qui ne peuvent être pris en compte, constitue en effet une exception qui, comme toutes les exceptions, doit toujours être interprétée de manière restrictive.

[...] Or, il ressort clairement des travaux préparatoires de la loi du 8 juillet 2011 qui la volonté du Législateur est de traiter de le même manière les allocations pour handicapés et la GRAP A. »

Uit de aangehaalde rechtspraak én dus uit de voorbereidende teksten van het toepasselijke wetsartikel 40ter Vreemdelingenwet, blijkt zéér duidelijk dat verwerende partij het IGO- pensioen van de referentiepersoon wél in aanmerking had moeten nemen.

Verwerende partij heeft zich evenwel beperkt tot de voor haar bekende rechtspraak, zonder een verder en grondig onderzoek te voeren naar latere rechtspraak, noch naar de ratio legis van het toepasselijke wetsartikel.

Daarmee werd het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel aldus geschonden.

Het IGO-pensioen diende aldus in aanmerking te worden genomen, doch daarnaast legde verzoekster ook nog andere stukken voor, zoals vervolgens het bewijs dat er maandelijks, naast het pensioen, tevens een bedrag van 130 euro per maand worden ontvangen in hoofde van een zorgbudget van de Vlaamse Zorqkas.

Ook hiermee houdt verwerende partij geen rekening, daar zij van oordeel is dat dit het enige bedrag is dat in aanmerking kan worden genomen, waarna geconcludeerd wordt dat dit te laag ligt. Dergelijke motivering raakt natuurlijk kant noch wal, daar uit het hierboven gestelde duidelijk blijkt dat ook de andere inkomsten in aanmerking moesten worden genomen.

Verzoekster legde tevens 2 stortingsbewijzen voor t.b.v. 500 euro door I.B. dd. 26.03.2020 en 26.02.2020. Hieruit blijkt dus dat de referentiepersoon maandelijks (telkens op dezelfde dag van de maand) nog bijkomend financieel wordt gesteund.

6

Vervolgens had verwerende partij moeten vaststellen dat hij de behoefteanalyse cf. artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet blijkt dat betrokkenen wel degelijk beschikken over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te hoeven vallen van de Belgische openbare overheden.

Dit gebeurde in casu niet. Van een grondige behoefteanalyse kan absoluut geen sprake zijn, daar verwerende partij zich louter beperkt tot het vaststellen van: "Uit de voorgelegde documenten is alvast duidelijk dat met het zorgbudget van 130 euro de huishuur van 390 euro nog niet voor de helft kan gedekt worden. Daarbij komen nog allerhande vaste en variabele kosten. "

Een verdere analyse ontbreekt.

Nochtans legde verzoekster tevens het bewijs voor dat zij zelf maandelijks een bedrag van 192 euro ontvangt van IQRA VZW. In het kader van de behoefteanalyse diende er wél degelijk rekening te worden gehouden met deze inkomsten, daar artikel 42, §1 Vreemdelingenwet zich niet beperkt tot louter de inkomsten/behoefte van de referentiepersoon zelf:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. [...]”

Daarnaast werden er documenten voorgelegd m.b.t. de huisvesting van betrokkenen, waaruit blijkt dat de maandelijkse huishuur thans 390 euro bedraagt, inclusief huurlasten en verwarming!

Veel andere kosten komen er dus niet mee bij kijken, doch ook hiervan legde betrokkenen een overzicht over, doch dit wordt op geen enkel punt besproken door verwerende partij!

Uit het rijksregister van de referentiepersoon (stuk 5), blijkt dat deze daar reeds sinds november 2019 woont, zonder enige aanmaning, ingebrekestelling of procedure voor het vredegerecht. De huur wordt dus steeds correct betaald.

Er werd tot slot aangetoond dat betrokkenen een ziekte- en invaliditeitsverzekering hebben afgesloten, waardoor ook deze kosten zijn gedekt.

7.

Men kan dus besluiten dat betrokkenen wel degelijk hebben aangetoond dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om ervoor te zorgen dat noch hij, noch verzoekster ten laste vallen van de Belgische openbare overheden.

Al de inkomsten van de referentiepersoon (dus óók het IGO-pensioen) dienden hiertoe in aanmerkingen te worden genomen. Daarnaast diende verwerende partij een grondigere behoefteanalyse uit te voeren. Dit alles is niet gebeurd, zoals blijkt uit het hierboven aangehaalde.

Uit een grondige analyse blijkt evenwel dat het maandelijkse inkomen van betrokkenen én voldoende is om maandelijks rond te komen én ervoor te zorgen dat men niet ten laste valt van de Belgische overheden.

Het kan dan ook niet ernstig betwist worden dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon minstens stabiel, toereikend en regelmatig zijn in de zin van de Vreemdelingenwet.

Door op dergelijke wijze te oordelen heeft verwerende partij aldus het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een uiterst gebrekkige motivering, die geen blijk geeft van een afdoende onderzoek van de wetgeving en rechtspraak, noch van het administratief dossier dat voorligt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel anderzijds wordt geschonden doordat verwerende partij haar beslissing niet heel gestoeld op een correcte én volledige feitenbevinding. Zij diende de gegevens én de stukken correct te bestuderen en te beoordelen, daar het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, en te baseren op alle dienstige gegevens en stukken in het dossier (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

3.2. Volgens artikel 40ter, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet moet verzoekster, opdat haar aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot kan worden ingewilligd, bewijzen dat deze laatste “beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag, bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Met de middelen, verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke

dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering wordt geen rekening gehouden. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Verzoekster betoogt vooreerst dat de verwerende partij ten onrechte de IGO (inkomensgarantie voor ouderen) niet in aanmerking heeft genomen bij het beoordelen van de bestaansmiddelenvereiste. Zij verwijst naar rechtspraak van de Raad ter ondersteuning van haar standpunt.

Ter zake moet erop worden gewezen dat door de Verenigde Kamers van de Raad van State in het arrest nr. 249.844 van 16 februari 2021 het volgende werd geoordeeld:

“Naar luid van artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet, in de versie die gold door de vervanging ervan door de wet van 8 juli 2011 maar voor de vervanging ervan door de wet van 4 mei 2016 (hierna: het oude artikel 40ter, tweede lid genoemd), worden “de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen” bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. [...]

“Aanvullende bijstandsstelsels”, in de Franse tekst “régimes d’assistance complémentaires”, moeten worden onderscheiden van de gewone vervangingsinkomens uit de sociale zekerheid en worden niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd. Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e, van de wet van 11 april 1995, waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden.

Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in het oude artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “aanvullende bijstandsstelsels”. Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van het oude artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door de verklaring van één lid van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, waarnaar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest verwijst.

Er kan dan ook niet worden besloten dat de IGO ingevolge de wet van 7 juli 2011 moet worden uitgesloten van de in het oude artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet bedoelde aanvullende bijstandsstelsels.

7. Ingevolge de vervanging van artikel 40ter van de vreemdelingenwet door de wet van 4 mei 2016, bepaalt artikel 40ter, tweede lid, 1° thans dat er geen rekening wordt gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. Het begrip “aanvullende sociale bijstand” is derhalve niet meer opgenomen in de lijst van bestaansmiddelen die overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet in aanmerking worden genomen in hoofde van de referentiepersoon bij een aanvraag tot gezinshereniging.

Zoals reeds aangehaald, is de IGO een vorm van financiële hulp die wordt toegekend aan ouderen die niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om hen het minimuminkomen te waarborgen. Ook het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat de IGO, “in tegenstelling tot het regime van de pensioenen, [...] een residuair stelsel [is], dat een minimuminkomen waarborgt indien de bestaansmiddelen van de betrokkene onvoldoende blijken te zijn” en opgemerkt dat bij de berekening van het bedrag van de IGO

rekening wordt gehouden met “alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen”. Het Grondwettelijk Hof heeft in dat arrest verder geoordeeld dat de met artikel 3, 2°, van de wet van 27 januari 2017 ‘tot wijziging van de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen’ opgelegde verblijfsvoorwaarde voor het verkrijgen van de IGO een aanzienlijke vermindering vormde van het niveau van “bescherming inzake maatschappelijke dienstverlening”. In hetzelfde arrest heeft het Grondwettelijk Hof nog uitdrukkelijk gewezen op “het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd” (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6).”

De Raad sluit zich dan ook aan bij de conclusie van de Raad van State waar hij het volgende stelt:

“De IGO is dus te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermag daarom niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet.”

Verzoeksters argument, dat de IGO ten onrechte buiten beschouwing werd gelaten bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste die wordt opgelegd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan derhalve niet worden aangenomen.

Verzoekster betoogt dat zij ook nog het bewijs voorlegde van de 130 euro die maandelijks wordt ontvangen als zorgbudget, en waarmee ten onrechte geen rekening wordt gehouden omdat uiteindelijk wordt beslist dat het bedrag te laag ligt, hetgeen niet klopt omdat ook de IGO in aanmerking had moeten worden genomen. Verder wijst zij erop dat uit de twee stortingsbewijzen t.b.v. 500 euro door een derde, telkens op dezelfde dag van de maand, kan worden afgeleid dat de referentiepersoon nog bijkomend financieel wordt gesteund.

De Raad is van oordeel dat verzoekster niet aantoont dat het kennelijk onredelijk is om twee stortingen vanwege een derde niet te beschouwen als een stabiele en regelmatige bron van inkomsten waarover de referentiepersoon zou beschikken. Haar argument dat uit het feit dat de stortingen gebeurden op telkens dezelfde dag van de maand, laat niet toe om daar anders over te denken.

De verwerende partij neemt daarentegen wél het zorgbudget ten belope van 130 euro per maand in rekening bij het beoordelen van de vereiste bestaansmiddelen om vervolgens vast te stellen dat dit de enige bestaansmiddelen zijn die in overweging kunnen worden genomen en die, omdat de referentiepersoon duidelijk niet beschikt over 120 procent van het bedrag, bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet, nopen tot een behoefteanalyse, zoals voorzien in artikel 42, §1, van de Vreemdelingenwet.

Volgens deze laatst vermelde bepaling dient de verwerende partij, indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen, bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De verwerende partij heeft hierover het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

“In het geval de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, dient overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 een behoefteanalyse te worden gemaakt. Uit de voorgelegde documenten is alvast duidelijk dat met het zorgbudget van € 130 de huishuur van € 390 nog niet voor de helft kan gedekt worden. Daarbij komen nog allerhande andere vaste en variabele kosten. Het is dus zeer duidelijk dat referentiepersoon niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen volgens de wettelijke bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 120% van het leefloon is echt wel het gemiddelde dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene te geven om niet ten laste te vallen van de sociale bijstand.”

Verzoekster is van oordeel dat dit geen grondige behoefteanalyse is. Zij betoogt dat zij het bewijs voorlegde dat zij zelf maandelijks een bedrag van 192 euro ontvangt en dat de behoefteanalyse niet beperkt is tot de inkomsten van de referentiepersoon zelf. Verder wijst zij erop dat de huishuur van 390 euro inclusief huurlasten en verwarming is, zodat er niet meer veel andere kosten zijn. Hiervan legde verzoekster overigens een overzicht voor, maar dit wordt op geen enkel punt besproken door de verwerende partij. De huur wordt steeds correct betaald, zo stelt verzoekster nog, en tot slot werd ook aangetoond dat betrokkenen een ziekte- en invaliditeitsverzekering hebben afgesloten, waardoor ook deze kosten zijn gedekt.

De *ratio legis* van de bestaansmiddelenvereiste, zoals voorzien in de artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet, is te voorkomen dat de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden ten laste vallen van de openbare overheden. Uit het geheel van de voorgelegde inkomsten blijkt dat, zelfs aangenomen dat naast het zorgbudget ook de maandelijkse vergoeding van verzoekster in rekening zou moeten worden genomen, de IGO van de referentiepersoon nog steeds de voornaamste bron van inkomsten is van het gezin, en de overige inkomsten slechts marginaal zijn. Zij zijn dus niet van aard om de vaststelling dat verzoekster en de referentiepersoon, middels het IGO van deze laatste, sowieso al ten laste vallen van de openbare overheden, te neutraliseren. Zoals de verwerende partij heeft vastgesteld, bedraagt de huurlast al 390 euro en komen daarbij nog andere vaste en variabele kosten. Verzoekster betoogt dan wel dat de verwarmingskosten in de huurprijs zijn begrepen en dat de huur steeds correct wordt betaald, maar zij kan bezwaarlijk ontkennen dat huur- en verwarmingskosten uiteraard niet de enige kosten zijn die verbonden zijn aan een huishouden van twee personen. Verzoekster kan dus niet worden gevolgd in haar standpunt dat, als de behoefteanalyse op een andere manier zou zijn gevoerd, zou zijn gebleken dat het gezin wel degelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te hoeven vallen van de overheid. De verwerende partij kan dan ook worden gevolgd waar zij, ook na de behoefteanalyse, vaststelt dat niet is voldaan aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te krijgen op basis van gezinshereniging.

Verzoekster heeft geen onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen van de verwerende partij aannemelijk gemaakt.

Tot slot moet nog worden vastgesteld dat zij op geen enkele wijze de aangekaarte schending van het vertrouwensbeginsel en het hoorrecht toelicht, zodat deze middelonderdelen niet ontvankelijk zijn.

3.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het beroep, gekend onder het rolnummer RvV X, wordt vastgesteld.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring in de zaak met rolnummer RvV X wordt verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. WIJNANTS